

fra Natjagt. Jeg beklager dette, men jeg haaber, at det ærede Medlems Modstand ikke er stærkere, end at han er til at bevæge til at gaa med til Forbudet mod Natjagt. Natjagten er paa mange forskellige Maader uheldig, og den er ganske overflødig. Naar Lovforslaget ydermere gør Undtagelse med Hensyn til Jagt paa Træk, finder jeg, at man har strakt sig saa vidt som muligt. Thi hvad vil det sige at gaa med til, at der maa skydes paa Træk? Det vil sige, at man giver Folk Lov til at skyde op i Luften, naar Tusmørket er faldet paa; man kan faa Lov til at skyde op efter noget, man ikke ved, hvad er, naar bare det befinder sig i Luften. Derimod maa man ikke i Mørke skyde efter løbende Vildt paa Landjorden. Og dette er ganske naturligt, thi naar man skyder op i Luften, er der ikke stor Sandsynlighed for, at man træffer Mennesker — endnu svæver Menneskene ikke i større Grad rundt i Luften, og skulde der endelig komme nogen svævende, kommer de gerne med saa stort Spektakel, at Folk bliver advaret i Tide. Men noget lignende gælder ikke for Mennesker, der bevæger sig paa Landjorden, og man ser derfor desværre Masser af Eksempler paa, at Mennesker, der bevæger sig i deres lovlige Ærinde paa Mark og Sti, bliver Genstand for Vaadeskud fra Folk, som i Aftendæmringen sidder paa Lur efter Vildt. Dette finder jeg ganske utilbørligt. Dertil kommer, at ved denne Aftenjagt, som man nærmest kan kalde det, saares der en Mængde Vildt, fordi man nu en Gang ikke kan beregne sine Skud, naar Mørket falder paa; og dette Vildt lægger sig saa inde i Tykningen, hvor det lider overordentlig store Kvaler, indtil det enten kommer af med Livet eller kommer til Kræfter igen. Det vilde for mig betyde en ganske overordentlig stor Svækkelse af den Højagtelse, jeg nærer for mine Kollegaer i dette høje Ting, dersom disse virkelig kunde tænke sig at gaa med til at bibeholde en saa uheldig og farlig Jagt som Natjagten.

Det ærede Medlem fra Halvrimmen og det ærede Medlem fra Næstved var begge i deres Foredrag inde paa at omtale den Skade, som Vildtet forvolder paa anden Mands Jord. Jeg vil indrømme, at man her staar overfor et Spørgsmaal, som man paa en eller anden Maade maa se at faa en Løsning paa; men jeg er fuldstændig klar over, at Løsningen ikke ligger i den Retning, som det ærede Medlem fra Halvrimmen pegede paa. Det ærede Medlem

fremførte den Tanke, at man kunde paa- byde de Mennesker, som havde Raavildt, Daavildt og Kronvildt, at indhegne dem. For Daavildtets og Kronvildtets Vedkommende finder jeg denne Foranstaltning fuldstændig rimelig — nu er det for øvrigt meget sjældent, at disse to Dyrearter findes i Frihed herhjemme; som Regel findes de netop i Dyrehaver —, men hvis den Bestemmelse skulde indsnige sig i den kommende Jagtlov, at Raavildtet skal indhegnes, vilde det betyde, at man underskrev Raavildtets Dødsdom. Thi det er ganske indlysende, at det ikke vil kunne betale sig at indhegne de Arealer, hvor der findes Raavildt; Ejerne vilde ganske simpelt sige: Saa giver vi Afkald paa Raavildtet — og derved vilde Raavildtet enten blive et Dyrehavekreatur eller fuldstændig forsvinde af den danske Jagt.

Jeg kunde tænke mig at gaa en anden Vej. I Lovforslagets § 7 er der truffet overordentlig vidtgaaende Bestemmelser, Bestemmelser, som aldrig før har været Lov i Danmark. De gaar ud paa at sikre Jordbrugere, som ikke selv har Jagtretten paa deres Jord, mod Overlast fra Vildtet — men ganske vist udenfor Fredningstiden. Hvis Jordbrugerne forulempes af Vildtet udenfor Fredningstiden, kan de sige til Jagtejeren: Hold det væk fra vore Marker! — og gør han det ikke, kan de skyde det og aflevere det i skudt Tilstand til Jagtejeren. Det er et udmærket Tilbud, her gives; men det er efter min Mening ikke fyldestgørende. Der maa i denne Paragraf indsættes en Bestemmelse om, at Jagtejeren enten maa holde sit Vildt borte fra andre Folks Sæd eller ogsaa give Erstatning for den Skade, det forvolder. Hvis en saadan Bestemmelse bliver vedtaget, kan man være rolig for, at de Herrer Jagtejere nok skal sørge for at skyde deres Vildtbestand saadan ned, at den ikke forvolder nogen nævneværdig Skade paa andre Folks Marker, og man vil da naa til den Tilstand, som er den almindeligste Landet over, at Raavildtbestanden i vore Skove er ret ringe, men den er der dog og er en Pryd for Landskabet. Der er ingen Mening i, at en Mand holder i Hundredvis af Raadyr og saa lader dem leve ganske gratis paa andres Sædmarker. Ingen vil gøre Ophævelser over, at et Par Raadyr med deres Lam gaar ind paa en Mark og træder nogle faa Straa ned; men ser man dem derimod komme i Snesevis eller i Hundredevis, bliver man ilde berørt, thi vedkommende Jordbruger lider da et kolossalt